

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 16 czerwca 2011 r.*

W sprawie C-484/07

mającej za przedmiot wnioski o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Rechtbank 's-Gravenhage (Niderlandy) postanowieniem z dnia 22 października 2007 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 31 października 2007 r., w postępowaniu:

Fatma Pehlivan

przeciwko

Staatssecretaris van Justitie,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, J.J. Kasel (sprawozdawca), A. Borg Barthet, E. Levits i M. Berger, sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: E. Sharpston,
sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 kwietnia 2010 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu F. Pehlivan przez P.H. Hillena, advocaat,
- w imieniu rządu niderlandzkiego przez C. Wissels, M. de Mol oraz B. Koopman, działające w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu niemieckiego przez M. Lumme oraz J. Möllera, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez W. Ferrante, avvocato dello Stato,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez G. Rozeta oraz M. van Beeka, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 Rady Stowarzyszenia z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia (zwanej dalej „decyzją nr 1/80”). Rada Stowarzyszenia została utworzona na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony i przez państwa członkowskie EWG oraz Wspólnotę z drugiej strony, który to układ został zawarty, zatwierdzony i ratyfikowany w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r. (Dz.U. 1964, 217, s. 3685).

- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy F. Pehlivan, obywatelką turecką, a Staatssecretaris van Justitie (ministrem sprawiedliwości, zwanym dalej „Staatssecretaris”) w przedmiocie cofnięcia przyznanego jej zezwolenia na pobyt oraz dotyczącej jej procedury wydalenia z terytorium niderlandzkiego.

Ramy prawne

Stowarzyszenie EWG–Turcja

- 3 Artykuł 59 protokołu dodatkowego, podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. w Brukseli oraz zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu Wspólnoty rządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. (Dz.U. L 293, s. 1), ma następujące brzmienie:

„W dziedzinach objętych niniejszym Protokołem Turcja nie może być traktowana w sposób bardziej korzystny niż sposób, w jaki państwa członkowskie traktują się wzajemnie na mocy traktatu ustanawiającego Wspólnotę” [tłumaczenie nieoficjalne].

- 4 Sekcja 1 rozdziału II decyzji nr 1/80, zatytułowanego „Przepisy o charakterze socjalnym”, odnosi się do „kwestii dotyczących zatrudnienia i swobodnego przepływu pracowników”. Sekcja ta zawiera art. 6–16 tej decyzji.
- 5 Zgodnie z art. 6 ust. 1 decyzji nr 1/80:

„Pracownik turecki należący do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego ma w tym państwie, z zastrzeżeniem postanowień art. 7 dotyczącego dostępu członków jego rodziny do zatrudnienia, prawo do:

- po roku legalnego zatrudnienia – odnowienia zezwolenia na pracę u tego samego pracodawcy, pod warunkiem że dysponuje on miejscem pracy;

- po trzech latach legalnego zatrudnienia i z zastrzeżeniem pierwszeństwa pracowników z państw członkowskich Wspólnoty – przyjęcia, w tym samym zawodzie u dowolnego pracodawcy, oferty pracy złożonej na normalnych warunkach i zarejestrowanej przez służby zatrudnienia tego państwa członkowskiego;

- po czterech latach legalnego zatrudnienia – swobodnego dostępu do dowolnej pracy najemnej” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej].

6 Artykuł 7 decyzji nr 1/80 stanowi:

„Członkowie rodziny pracownika tureckiego należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego, którzy uzyskali zgodę na dołączenie do niego:

- mają prawo do przyjęcia – z zastrzeżeniem pierwszeństwa pracowników z państw członkowskich Wspólnoty – dowolnej oferty pracy, jeżeli zamieszkują tam legalnie od co najmniej trzech lat;

- korzystają ze swobodnego dostępu do dowolnej pracy najemnej, jeżeli zamieszkują tam legalnie od co najmniej pięciu lat.

Dzieci pracowników tureckich, które ukończyły naukę zawodu w przyjmującym państwie, niezależnie od okresu zamieszkiwania w tym państwie członkowskim, jednakże pod warunkiem legalnego zatrudnienia jednego z rodziców w tym państwie przez okres co najmniej trzech lat, mają prawo przyjąć w tym państwie członkowskim dowolną ofertę pracy”.

7 Artykuł 14 tej decyzji ma następujące brzmienie:

„1. Przepisy niniejszej sekcji stosuje się z zastrzeżeniem ograniczeń uzasadnionych względami porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego.

2. Sekcja ta nie dotyczy praw i obowiązków wynikających z przepisów prawa krajowego lub umów dwustronnych zawartych między Turcją i państwami członkowskimi Wspólnoty, chyba że państwa ustanawiają korzystniejsze rozwiązania dla swoich obywateli”.

Uregulowania krajowe

8 Wet tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet z dnia 23 listopada 2000 r. (ustawa o całkowitej zmianie ustawy o cudzoziemcach, zwana dalej „Vw 2000”) weszła w życie w dniu 1 kwietnia 2001 r. W tym samym dniu w życie weszło również Vreemdelingenbesluit 2000 (Stb. 2000, nr 497) (zarządzenie w sprawie cudzoziemców, zwane dalej „Vb 2000”) oraz Voorschrift Vreemdelingen (rozporządzenie szczegółowe w sprawie cudzoziemców). W Vreemdelingencirculaire 2000 (okólniku w sprawie cudzoziemców, zwanym dalej „Vc 2000”) Staatssecretaris wytłumaczył sposób, w jaki zamierzał skorzystać z uprawnień przyznaných mu na mocy Vw 2000 i Vb 2000.

9 Artykuł 14 Vw 2000 stanowi:

„1. Nasz minister jest właściwy w zakresie:

- a) uwzględniania, oddalania lub odrzucania bez rozpatrzenia wniosków o wydanie pozwolenia na pobyt na czas określony;
- b) uwzględniania, oddalania lub odrzucania bez rozpatrzenia wniosków o przedłużenie okresu ważności takich pozwoleń;
- c) zmiany pozwolenia na pobyt na czas określony, albo na wniosek posiadacza, albo z urzędu z uwagi na zmianę okoliczności;
- d) cofnięcia pozwolenia na pobyt na czas określony;

[...]

2. Pozwolenie na pobyt na czas określony zawiera ograniczenia związane z przyczyną, ze względu na którą wnosi się o pozwolenie na pobyt. Spełnienie innych warunków może być wymagane. Normy obowiązujące ograniczenia i inne warunki mogą być określone w drodze rozporządzeń.

3. Pozwolenie na pobyt na czas określony wydaje się na okres, który nie może przekraczać pięciu kolejnych lat. Rozporządzenia ustalają zasady dotyczące okresu ważności pozwolenia na pobyt i przedłużania jego ważności”.

10 Zgodnie z art. 18 ust. 1 Vw 2000:

„Wniosek o przedłużenie ważności pozwolenia na pobyt na czas określony w rozumieniu art. 14 może zostać oddalony, jeśli:

[...]

c) cudzoziemiec przedłożył błędne informacje lub powstrzymał się od podania informacji, które prowadziłyby do oddalenia pierwszego wniosku o pozwolenie na pobyt lub jego przedłużenie;

[...]

f) ograniczenie zawarte w pozwoleniu lub inny warunek związany z jego wydaniem nie były przestrzegane;

[...]”

11 Na podstawie art. 19 Vw 2000 pozwolenie na pobyt na czas określony może zostać cofnięte ze względów określonych w art. 18 ust. 1 tej samej ustawy.

12 Zgodnie z art. 3.24 Vb 2000 pozwolenie na pobyt na czas określony przewidziane w art. 14 Vw 2000 może być wydane z ograniczeniem dotyczącym łączenia rodzin celem dołączenia do obywatela niderlandzkiego lub cudzoziemca zamieszkującego legalnie na terytorium krajowym w rozumieniu tej ustawy, innego niż współmałżonek,

zarejestrowany partner czy małoletnie dziecko, jeśli zdaniem Staatssecretaris cudzoziemiec stanowi i stanowił w państwie pochodzenia faktycznie część rodziny osoby, w której gospodarstwie zamierza przebywać i jeśli separacja z tym cudzoziemcem stanowiłaby środek nieproporcjonalnie surowy.

13 Artykuł 3.51 ust. 1 Vb 2000 stanowi:

„Pozwolenie na pobyt na czas określony w rozumieniu art. 14 Vw 2000 wydane z ograniczeniem dotyczącym dalszego pobytu może być wydane cudzoziemcowi, który przebywa od trzech lat w Niderlandach, dysponując pozwoleniem na pobyt w następujących przypadkach:

a) łączenie rodzin lub założenie rodziny z osobą posiadającą prawo stałego pobytu;

[...]”

14 Artykuł 3.52 Vb 2000 przewiduje, że pozwolenie na pobyt na czas określony w rozumieniu art. 14 Vw 2000 może być wydane z ograniczeniem dotyczącym „dalszego pobytu” w innych przypadkach niż wymienione, między innymi w art. 3.51, cudzoziemcowi, który przebywa legalnie w Niderlandach w rozumieniu tej ustawy i wobec którego, z uwagi na szczególne okoliczności osobiste, nie można zdaniem Staatssecretaris wymagać opuszczenia terytorium Niderlandów.

- 15 Vc 2000 określa między innymi politykę prowadzoną przez władze niderlandzkie w kontekście decyzji nr 1/80. W sekcji B11/3.5 tego okólnika, w brzmieniu obowiązującym w czasie powstania sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, odnośnie do art. 7 tej decyzji stwierdzono między innymi:

„Uszczegółowienia odnośnie do pojęć: »członek rodziny«: małżonek pracownika tureckiego i jego krewni w linii zstępnej w wieku nieprzekraczającym 21 lat lub którzy pozostają na jego utrzymaniu, jak również krewni w linii wstępnej tego pracownika i jego małżonka, którzy pozostają na jego utrzymaniu [...]

»zamieszkiwać legalnie«: pojęcie to oznacza, że członek rodziny powinien faktycznie zamieszkiwać w gospodarstwie pracownika tureckiego przez nieprzerwany okres trzech bądź pięciu lat [...]. Przy obliczaniu tego okresu należy jednak uwzględnić krótkie przerwy we wspólnym zamieszkiwaniu, które nie wiążą się z zamiarem jego zakończenia. Za takie można uznać brak wspólnego zamieszkiwania w racjonalnych granicach czasowych ze słusznych względów lub nieplanowany pobyt zainteresowanego w jego państwie pochodzenia nieprzekraczający sześciu miesięcy [...].”

- 16 Jeżeli chodzi o dalszy pobyt członków rodziny, sekcja B11/3.5.1 Vc 2000 przewiduje między innymi:

„[...] normy krajowe regulujące łączenie rodzin i założenie rodziny [...] przyznają również ogólnie członkom rodziny prawo do pracy. Tym samym wykraczają poza zobowiązania ustanowione na podstawie decyzji nr 1/80. Ponadto na podstawie przepisów krajowych, małoletnim członkom rodziny, którym przyznano jako małoletnim pozwolenie na pobyt tytułem łączenia rodzin w celu połączenia z osobą posiadającą stałe prawo pobytu, przyznaje się, po roku, na wniosek (samodzielne) pozwolenie na dalszy pobyt [...]

»zamieszkiwanie legalnie przez okres trzech lat«: po trzech latach legalnego zamieszkiwania stosuje się ogólną zasadę, zgodnie z którą członkowie rodziny pracownika tureckiego legalnie zatrudnieni na rynku pracy, którzy uzyskali pozwolenie na pobyt w Niderlandach w ramach łączenia rodzin celem dołączenia do pracownika tureckiego, mają prawo do przyjęcia dowolnej oferty pracy. Okoliczność, że członek rodziny urodził się w Niderlandach i z tego powodu nie potrzebuje zezwolenia na dołączenie do pracownika tureckiego w Niderlandach w ramach łączenia rodzin, pozostaje bez znaczenia [...]».

- 17 To ostatnie doprecyzowanie Vc 2000 oznacza, że w prawie niderlandzkim swobodny dostęp do rynku pracy zdefiniowany w art. 7 akapit pierwszy tiret drugie decyzji nr 1/80 jest obowiązującą regułą już po upływie trzyletniego okresu legalnego zamieszkiwania. Ta korzystniejsza reguła dla członków rodziny pracownika tureckiego stanowi odstępstwo od art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 i ma zawsze zastosowanie.
- 18 Ponadto ww. członkowie rodziny mogą po trzech latach legalnego pobytu w Niderlandach ubiegać się o samodzielne pozwolenie na dalszy pobyt. To pozwolenie na pobyt otwiera im również swobodny dostęp do dowolnego zatrudnienia.
- 19 Po trzech latach legalnego zamieszkiwania w Niderlandach pobyt członka rodziny przestaje już podlegać warunkom zgodnie z art. 7 decyzji nr 1/80. Okoliczność, że w chwili upływu tego terminu pracownik turecki nie należy już do legalnego rynku zatrudnienia lub że więzy rodzinne zostały zerwane, pozostaje bez znaczenia dla prawa pobytu członka rodziny. Norma ta obowiązuje bez względu na to, czy członek rodziny posiada samodzielne pozwolenie na dalszy pobyt.

20 Sekcja B2/8.3 Vc 2000, w brzmieniu obowiązującym w czasie powstania sporu w postępowaniu przed sądem krajowym, ma następujące brzmienie:

„Pozwolenia na pobyt nie wydaje się, jeśli pełnoletnie dziecko nie stanowi i nie stanowiło już w państwie pochodzenia faktycznie części rodziny rodzica. »Stanować faktycznie część rodziny« oznacza:

- że więź rodzinna istniała już w innym państwie;
- że istnieje względem rodziców zależność moralna i finansowa, które istniały już w innym państwie; oraz
- że cudzoziemiec zamieszkuje ze swoim (swoimi) rodzicem (rodzicami).

Pełnoletnie dziecko nie stanowi już faktycznie części rodziny, jeśli faktyczną więź rodzinną można uznać za zerwaną. Jest tak zawsze w przypadku, gdy ma miejsce przynajmniej jedna z okoliczności poniżej:

- cudzoziemiec ustanowił trwałe więzi z inną rodziną, a osoba, w której gospodarstwie zamierza przebywać, nie sprawuje już (rzeczywistej) władzy nad nim;
- cudzoziemiec ustanowił trwałe więzi z inną rodziną, a osoba, w której gospodarstwie zamierza przebywać, nie ponosi już kosztów jego kształcenia i utrzymania;

- cudzoziemiec posiada niezależne gospodarstwo domowe i zapewnia swoje utrzymanie;

- cudzoziemiec zakłada niezależną rodzinę, wchodząc w związek małżeński lub związek partnerski;

- cudzoziemiec jest odpowiedzialny za opiekę materialną i moralną nad własnym dzieckiem, dzieckiem przysposobionym lub innymi członkami rodziny na utrzymaniu [...]”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

- ²¹ Z akt sprawy w postępowaniu przed sądem krajowym wynika, że F. Pehlivan, która urodziła się w Turcji w dniu 7 sierpnia 1979 r., uzyskała zgodę na wjazd na terytorium Niderlandów w dniu 11 maja 1999 r. w ramach łączenia rodzin celem dołączenia do rodziców, z których przynajmniej jedno należało już do legalnego rynku zatrudnienia w Niderlandach.
- ²² To z tego powodu Staatssecretaris wydał na jej rzecz, w dniu 1 sierpnia 1999 r., ze skutkiem od dnia 9 sierpnia 1999 r., pozwolenie na pobyt na czas określony obwarowane warunkiem dotyczącym łączenia rodzin sensu largo celem dołączenia do rodziców. Organy niderlandzkie przedłużyły okres ważności tego pozwolenia po raz ostatni do dnia 24 lipca 2003 r.
- ²³ Bezsporne jest, iż począwszy od dnia 12 sierpnia 1999 r. i przez okres ponad trzech lat F. Pehlivan zamieszkiwała w niderlandzkim mieszkaniu swoich rodziców.

- 24 W dniu 22 grudnia 2000 r., podczas krótkiego pobytu w Turcji, F. Pehlivan wyszła za mąż za obywatela tureckiego. Jednakże dopiero w dniu 3 maja 2002 r. poinformowała ona służby ds. cudzoziemców o zawarciu małżeństwa, które zostało zarejestrowane w dniu 1 lipca 2002 r. przez właściwą służbę urzędu gminy miejsca zamieszkania zainteresowanej.
- 25 W dniu 30 marca 2002 r. z małżeństwa tego narodził się syn.
- 26 Zgodnie z informacjami F. Pehlivan jej mąż wjechał na terytorium Niderlandów w 2002 r. jako kierowca ciężarówek i złożył w tym państwie członkowskim wniosek o pozwolenie na pobyt. Po oddaleniu tego wniosku został wydalony z terytorium Niderlandów. Według F. Pehlivan jej mąż, począwszy od czerwca 2002 r., zamieszkiwał w gospodarstwie domowym jej i jej rodziców przez dziewięć miesięcy.
- 27 W dniu 10 lutego 2004 r. sąd turecki orzekł rozwiązanie małżeństwa E. i F. Pehlivanów.
- 28 W dniu 1 kwietnia 2005 r. F. Pehlivan opuściła mieszkanie swoich rodziców i przeprowadziła się ze swoim synem pod inny adres w Niderlandach.
- 29 Decyzją z dnia 13 października 2003 r. Staatssecretaris cofnął pozwolenie na pobyt wydane F. Pehlivan z mocą wsteczną od dnia 22 grudnia 2000 r., który jest dniem zawarcia przez nią związku małżeńskiego z E. Pehlivanem. Cofnięcie tego pozwolenia zostało uzasadnione okolicznością, iż zgodnie z prawem niderlandzkim wstąpienie przez F. Pehlivan w związek małżeński definitywnie zerwało faktyczną więź rodziną łączącą ją z jej rodzicami.

- 30 Organy niderlandzkie doszły do wniosku, że F. Pehlivan zamieszkiwała w Niderlandach legalnie jedynie do dnia 22 grudnia 2000 r., czyli w okresie krótszym niż trzy lata, tak że nie może ona skutecznie powoływać się na art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 i musi zatem zostać wydalona.
- 31 Twierdząc, że rzeczywiste zamieszkiwanie przez nią z jej rodzicami miało nadal miejsce po dniu 22 grudnia 2000 r. i że jej sytuacja w świetle tego przepisu decyzji nr 1/80 nie uległa żadnej zmianie na skutek zawarcia związku małżeńskiego, w dniu 7 listopada 2003 r. F. Pehlivan wniosła odwołanie od wydanej względem niej decyzji o wydaleniu. W następstwie oddalenia tego odwołania zainteresowana wniosła w dniu 29 grudnia 2005 r. skargę do Rechtbank 's-Gravenhage, żądając między innymi zawieszenia wykonania tej decyzji o wydaleniu.
- 32 Zdaniem sądu krajowego bezsporne jest, że ojca F. Pehlivan należy uznać za pracownika tureckiego w rozumieniu decyzji nr 1/80, należącego do legalnego rynku pracy przyjmującego państwa członkowskiego.
- 33 Strony postępowania przed sądem krajowym nie kwestionują również okoliczności, iż od dnia 12 sierpnia 1999 r. F. Pehlivan rzeczywiście zamieszkiwała ze swoimi rodzicami pod tym samym dachem przez nieprzerwany okres przynajmniej trzech lat.
- 34 Uznawszy, że rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu zależy od tego, czy ta ostatnia okoliczność jest wystarczająca, aby F. Pehlivan spełniała warunek przewidziany w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 dotyczący legalnego zamieszkiwania przez okres trzech lat w przyjmującym państwie członkowskim i mogła skutecznie powoływać się na uprawnienia przyznawane jej przez ten przepis, Rechtbank

's-Gravenhage postanowił zawiesić postępowanie w sprawie i zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

- „1. a) Czy wykładni art. 7 [akapit pierwszy] tiret pierwsze decyzji [...] nr 1/80 należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten znajduje zastosowanie wówczas, gdy członek rodziny pracownika tureckiego zamieszkiwał faktycznie przez trzy lata w gospodarstwie domowym tego pracownika, a właściwe władze krajowe nie kwestionowały tego prawa pobytu w trakcie tego trzyletniego okresu?

- b) Czy art. 7 [akapit pierwszy] tiret pierwsze decyzji [...] nr 1/80 stoi na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie mogło postanowić w trakcie tych trzech lat, że jeśli członek rodziny, któremu zezwolono na wjazd na terytorium, zawiera związek małżeński, to traci uprawnienia przyznane na mocy tego przepisu, nawet gdy w dalszym ciągu zamieszkuje z pracownikiem tureckim?

2. Czy art. 7 [akapit pierwszy] tiret pierwsze [decyzji nr 1/80] lub jakikolwiek inny przepis lub zasada prawa wspólnotowego stoją na przeszkodzie temu, by po upływie trzyletniego okresu właściwe władze krajowe kwestionowały ze skutkiem retroaktywnym prawo pobytu cudzoziemca, który powołuje się na swój przymiot członka rodziny lub zgodność jego pobytu z prawem podczas tych trzech lat?

3. a) Czy okoliczność, że cudzoziemiec, umyślnie lub nie, nie podał informacji, które według prawa krajowego są uznane za ważne dla celów prawa pobytu, ma znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na powyższe pytania, a jeśli tak, to jakie?

- b) Czy okoliczność, że te informacje zostały ujawnione podczas trzyletniego okresu lub tuż po nim, również ma znaczenie [, biorąc pod uwagę to, że po zapoznaniu się z tymi informacjami właściwe władze krajowe prawdopodobnie muszą podjąć (dalsze) dochodzenie, zanim wydadzą decyzję,] a jeśli tak, to jakie?”

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

Uwagi wstępne

- ³⁵ Z postanowienia odsyłającego wynika, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank 's-Gravenhage dotyczy sytuacji obywatelki tureckiej, która jako dziecko, a w związku z tym członek rodziny pary imigrantów tureckich, z których przynajmniej jedno należało do legalnego rynku zatrudnienia w Niderlandach, uzyskała zgodę na dołączenie do swoich rodziców na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego w ramach łączenia rodzin na podstawie art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80.
- ³⁶ Sąd krajowy stwierdził, że F. Pehlivan mieszkała pod wspólnym dachem ze swoimi rodzicami przez nieprzerwany okres ponad trzech lat, lecz władze niderlandzkie zakwestionowały następnie jej prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim ze względu na okoliczność, iż zawarła ona związek małżeński przed upływem przewidzianego w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 trzyletniego terminu. Władze te oparły ową decyzję na prawie niderlandzkim, zgodnie z którym faktyczną więź rodzinną pełnoletniego dziecka z jego rodzicami uważa się za definitywnie zerwaną przez fakt wstąpienie tego dziecka w związek małżeński, ponieważ nie występuje

już zależność moralna i finansowa tego dziecka względem rodziców, tak że w takim przypadku pozwolenie na pobyt nie może być już uzasadniane łączeniem rodzin.

- 37 W tych okolicznościach należy na wstępie rozstrzygnąć, o co sąd krajowy wnosi w istocie w swoim pytaniu pierwszym, czy obywatelka turecka znajdująca się w sytuacji skarżącej w postępowaniu krajowym może skutecznie powoływać się na art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80.
- 38 W tym celu należy w szczególności określić, czy art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 może być interpretowany w ten sposób, że fakt zawarcia przez członka rodziny tureckiego pracownika migrującego, przyjętego w państwie członkowskim w ramach łączenia rodzin w celu dołączenia do swoich rodziców, związku małżeńskiego przed upływem trzyletniego terminu, przewidzianego przez ten przepis, wywołuje automatycznie skutek w postaci uczynienia nielegalnym, w rozumieniu tej decyzji, zamieszkiwania przez zainteresowanego na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, i czy w konsekwencji to państwo członkowskie może skutecznie stosować uregulowanie krajowe regulujące pobyt, takie jak opisane w pkt 20 niniejszego wyroku, względem obywatelki tureckiej, takiej jak w postępowaniu przed sądem krajowym, która bezspornie faktycznie zamieszkiwała przez cały ten okres ze swoimi rodzicami.

W przedmiocie pytania pierwszego

- 39 Aby odpowiedzieć w sposób użyteczny na pytanie pierwsze, opisane w dwóch wcześniejszych punktach, należy przypomnieć, że art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 ma skutek bezpośredni, tak że obywatele tureccy, do których ten przepis się stosuje, mogą powołać się na niego bezpośrednio przed sądami krajowymi państw członkowskich, aby spowodować odstąpienie od stosowania norm prawa wewnętrznego, które są z nim niezgodne (zob. podobnie w szczególności wyroki: z dnia 17 kwietnia 1997 r.

w sprawie C-351/95 Kadiman, Rec. s. I-2133, pkt 28; z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie C-303/08 Bozkurt, Zb.Orz. s. I-13445, pkt 31).

- 40 Jak wynika z samego brzmienia art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80, nabycie uprawnień przewidzianych w tym przepisie jest uzależnione od uprzedniego łącznego spełnienia dwóch przesłanek, a mianowicie, po pierwsze, bycia członkiem rodziny pracownika tureckiego należącego już do legalnego rynku pracy przyjmującego państwa członkowskiego, i, po drugie, uzyskania zgody odpowiednich władz tego państwa na dołączenie do tego pracownika (zob. ww. wyrok w sprawie Bozkurt, pkt 26). Jak zostało powiedziane w pkt 21–23 niniejszego wyroku, nie ulega wątpliwości, że w niniejszym przypadku warunki te zostały przez F. Pehlivan spełnione.
- 41 Jako że te wstępne przesłanki są spełnione, dla celów stosowania art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 pozostaje zweryfikowanie, czy dany obywatel turecki zamieszkuje legalnie na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego od pewnego czasu (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie C-373/03 Aydinli, Zb.Orz. s. I-6181, pkt 29).
- 42 Okresy zamieszkiwania takie jak te, o których mowa w dwóch tiret art. 7 akapit pierwszy tej decyzji, wymagają, pod rygorem utraty wszelkiej skuteczności, uznania posiadania przez członków rodziny pracownika tureckiego, którzy uzyskali zgodę na dołączenie do niego na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, odpowiadającego im prawa pobytu w tych okresach (zob. ww. wyroki: w sprawie Kadiman, pkt 29; a także w sprawie Bozkurt, pkt 31, 36). Odmowa uznania tego prawa pozbawiałaby skutku zgodę udzieloną przez dane państwo członkowskie członkowi rodziny pracownika tureckiego na dołączenie do tego ostatniego i stanowiłaby zanegowanie stworzonej w tej sposób możliwości zamieszkiwania przez zainteresowanego na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego.

- 43 W konsekwencji członkowi rodziny pracownika tureckiego, który tak jak F. Pehlivan, spełnia dwie wstępne przesłanki przywołane w pkt 40 niniejszego wyroku i który zamieszkuje legalnie od ponad trzech lat na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, przysługuje bezwzględnie prawo pobytu w tym państwie członkowskim bezpośrednio na podstawie tego przepisu.
- 44 Jeżeli chodzi bardziej szczegółowo o kryterium legalnego zamieszkiwania przed upływem pierwotnego okresu trzech lat, przewidzianego w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80, z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że słowa używane przez różne przepisy decyzji nr 1/80 stanowią pojęcia prawa Unii Europejskiej, które powinny być jednolicie interpretowane na poziomie Unii, przy uwzględnieniu sensu i celu odpowiednich przepisów oraz kontekstu, w którym występują, aby zapewnić jego jednakowe stosowanie w państwach członkowskich (zob. w szczególności wyroki: z dnia 30 września 1997 r. w sprawie C-98/96 Ertanir, Rec. s. I-5179, pkt 59; jak również z dnia 30 września 2004 r. w sprawie C-275/02 Ayaz, Zb.Orz. s. I-8765, pkt 39, 40).
- 45 W tym kontekście, zgodnie z ogólnym celem realizowanym przez tę decyzję, polegającym na ulepszeniu w wymiarze socjalnym systemu, z którego korzystają pracownicy i członkowie ich rodzin w celu stopniowego osiągnięcia swobodnego przepływu (zob. w szczególności wyrok z dnia 16 marca 2000 r. w sprawie C-329/97 Ergat, Rec. s. I-1487, pkt 43), system wprowadzony w szczególności przez art. 7 akapit pierwszy tej decyzji zmierza do stworzenia warunków sprzyjających łączeniu rodzin w przyjmującym państwie członkowskim. W pierwszej kolejności, przed upływem początkowego okresu trzech lat, przewidzianego w tiret pierwszym tego przepisu, przepis ten ma ułatwić zatrudnienie i pobyt pracownika tureckiego przebywającego już legalnie w tym państwie poprzez obecność przy pracowniku członków jego rodziny. Następnie tiret drugie tego przepisu ma ustabilizować sytuację członków rodziny tureckiego pracownika migrującego poprzez stworzenie im możliwości uzyskania samodzielnego dostępu do rynku pracy tego państwa członkowskiego, aby stworzyć im sytuację niezależną od sytuacji pracownika migrującego i aby wzmocnić również trwałą integrację rodziny w przyjmującym państwie członkowskim (zob. ww. wyrok w sprawie Bozkurt, pkt 33, 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 46 Trybunał wyciągnął z tego wniosek, że taki członek rodziny musi, co do zasady i bez uzasadnionych powodów, rzeczywiście wspólnie zamieszkiwać z pracownikiem tureckim, dopóki sam nie uzyska prawa dostępu do rynku pracy, innymi słowy, przed upływem okresu trzech lat przewidzianego w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 (zob. ww. wyrok w sprawie Bozkurt, pkt 35). Jak podnosi Trybunał w pkt 42 i 44 ww. wyroku w sprawie Kadiman, inaczej jest jedynie w sytuacji, gdy obiektywne okoliczności uzasadniają fakt, iż dany członek rodziny nie zamieszkuje w przyjmującym państwie członkowskim pod jednym dachem z tureckim pracownikiem migrującym.
- 47 W tym kontekście Trybunał sprecyzował, że jeżeli chodzi o istotę celu art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 oraz sens tego przepisu, łączenie rodzin, które stanowiło uzasadnienie wjazdu członka rodziny na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, musi znajdować konkretny wyraz w stałym przebywaniu tego członka rodziny z pracownikiem, które to przebywanie materializuje się we wspólnym zamieszkiwaniu zainteresowanych do czasu, gdy tenże członek rodziny dysponuje, po upływie trzech lat, możliwością prowadzenia życia niezależnego od swojego rodzica, który umożliwił mu integrację w przyjmującym państwie członkowskim (zob. ww. wyrok w sprawie Ergat, pkt 36).
- 48 Trybunał zinterpretował również art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 w ten sposób, że przepis ten nie stoi na przeszkodzie temu, by przyjmujące państwo członkowskie uzależniło prawo pobytu członka rodziny podczas trzech pierwszych lat od spełnienia warunków, których charakter gwarantuje, aby obecność tego członka rodziny na jego terytorium była zgodna z sensem i celem tegoż art. 7 akapit pierwszy (ww. wyrok w sprawie Kadiman, pkt 33).
- 49 W celu określenia dokładnego zakresu tej wykładni należy przypomnieć logikę systemu, który leży u podstawy art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 i który został wprowadzony w życie przez umawiające się strony.

- 50 W tym kontekście z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika jasno, że po pierwsze, wydanie pierwszego zezwolenia na wjazd na terytorium państwa członkowskiego członka rodziny tureckiego pracownika migrującego należącego już do legalnego rynku zatrudnienia tego państwa podlega co do zasady prawu krajowemu danego państwa, przy czym kompetencja ta znajduje swój wyraz w zgodzie udzielanej zainteresowanemu przez organy krajowe na dołączenie do tego pracownika (zob. ww. wyrok w sprawie Ayaz, pkt 34, 35).
- 51 Po drugie, po upływie przewidzianego w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 początkowego trzyletniego okresu państwo członkowskie nie ma prawa obwarowywać pobytu członka rodziny pracownika tureckiego dodatkowymi warunkami (zob. ww. wyrok w sprawie Ergat, pkt 38; wyrok z dnia 11 listopada 2004 r. w sprawie C-467/02 Cetinkaya, Zb.Orz. s. I-10895, pkt 30).
- 52 Jeżeli chodzi o czas trwania tego okresu, należy uznać, że w okresie trzech lat liczonych od wjazdu danego członka rodziny na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, państwo to posiada pewne kompetencje na potrzeby uregulowania pobytu, przy czym nie są one nieograniczone.
- 53 Ujmując rzecz dokładniej, co wynika z samego brzmienia pkt 33 ww. wyroku w sprawie Kadiman, przyjmujące państwo członkowskie ma prawo uzależnić pobyt członka rodziny pracownika tureckiego jedynie od spełnienia warunków, których celem jest zagwarantowanie pełnego poszanowania celu realizowanego przez art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80, dbając o to, by zainteresowany nie zamieszkiwał na jego terytorium, jeśli jest to niezgodne z przywołanymi w pkt 45 niniejszego wyroku sensem i celem tego przepisu.
- 54 Biorąc pod uwagę, że podczas tych trzech lat członkowie rodziny danego pracownika tureckiego nie mają, co do zasady i z zastrzeżeniem korzystniejszego uregulowania, takiego jak przewidziane w art. 14 ust. 2 decyzji nr 1/80, prawa do prowadzenia

niezależnego życia, podejmując zatrudnienie, w okresie tym jedynym uzasadnieniem pobytu w przyjmującym państwie członkowskim jest łączenie rodzin, które pozwala pracownikowi tureckiemu, ze względu na którego uzyskują oni pozwolenie na wjazd na terytorium tego państwa, na pobyt w tym państwie w towarzystwie jego rodziny.

- 55 W konsekwencji przyjmujące państwo członkowskie może skutecznie wymagać, aby w początkowym okresie trzech lat dany członek rodziny w dalszym ciągu rzeczywiście zamieszkiwał wspólnie z wskazanym tureckim pracownikiem migrującym.
- 56 Państwo członkowskie nie jest natomiast uprawnione do przyjmowania w tym kontekście uregulowania o charakterze innym aniżeli wynikający z decyzji nr 1/80 lub ustanawiającego warunki inne aniżeli przewidziane przez nią warunki. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału zarówno z pierwszeństwa prawa Unii przed prawem krajowym państw członkowskich, jak i ze skutku bezpośredniego przepisu takiego jak art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 wynika, że państwo członkowskie nie może jednostronnie zmieniać zakresu systemu progresywnej integracji obywateli tureckich w przyjmującym państwie członkowskim i nie może tym samym przyjmować środków mogących stanowić przeszkodę w wykonywaniu praw wyraźnie przyznanych takim obywatelom na gruncie prawa stowarzyszenia EWG–Turcja (zob. podobnie wyroki: z dnia 22 czerwca 2000 r. w sprawie C-65/98 Eyüp, Rec. s. I-4747, pkt 40, 41; z dnia 19 listopada 2002 r. w sprawie C-188/00 Kurz, Rec. s. I-10691, pkt 66–68; jak również z dnia 4 lutego 2010 r. w sprawie C-14/09 Genc, Zb.Orz. s. I-931, pkt 36–38).
- 57 Otóż jest tak właśnie w przypadku uregulowania takiego rodzaju jak w postępowaniu przed sądem krajowym. Uregulowanie, takie jak zawarte w sekcji B2/8.3 Vc 2000, dalekie od ograniczenia się do ustanowienia wymogu rzeczywistego zamieszkiwania przez członka rodziny tureckiego pracownika migrującego pod tym samym dachem co pracownik w okresie trzech pierwszych lat pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, ustanawia zasadę, zgodnie z którą w szczególności okoliczność zawarcia przez pełnoletnie dziecko związku małżeńskiego bądź wstąpienia przez nie w związek partnerski jest uważana za zerwanie faktycznej więzi rodzinnej. W konsekwencji uregulowanie to upoważnia organy krajowe do automatycznego cofnięcia

pozwolenia na pobyt członka rodziny znajdującego się w takiej sytuacji, nawet jeśli osoba ta nadal zamieszkuje z tym pracownikiem.

- 58 Należy zatem stwierdzić, że uregulowanie o takim charakterze wyraźnie wykracza poza granice wyznaczone dla środków, które przyjmujące państwo członkowskie może przyjmować na podstawie decyzji nr 1/80. Warunki, takie jak przedstawione w powyższym punkcie, nie są wymienione w art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80, którego sformułowanie jest wręcz przeciwnie ogólne i bezwarunkowe. Nie znajdują one również uzasadnienia w celu przyświecającym przyjęciu tego przepisu.
- 59 Jeżeli chodzi szczególnie o sytuację członka rodziny, takiego jak skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym, z ustaleń sądu krajowego wynika, że od czasu przyjęcia jej na terytorium Niderlandów w 1999 r. i do dnia 1 kwietnia 2005 r., kiedy opuściła zajmowane wspólnie z rodzicami mieszkanie w celu zamieszkania pod innym adresem, F. Pehlivan nigdy nie zamieszkiwała oddzielnie, kładąc kres zamieszkiwaniu z rodzicami, legalnie przebywającymi w przyjmującym państwie członkowskim, z których przynajmniej jedno należało do legalnego rynku zatrudnienia tego państwa.
- 60 Z informacji, którymi dysponuje sąd krajowy, wynika zatem, że w niniejszej sprawie F. Pehlivan przebywała w przyjmującym państwie członkowskim przez nieprzerwany okres ponad trzech lat, w pełni zgodnie z wymogami art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 oraz z celem stanowiącym podstawę przyjęcia tego przepisu, mianowicie łączeniem rodzin.
- 61 W tych okolicznościach należy uznać, że zainteresowana zawsze zamieszkiwała legalnie na terytorium niderlandzkim w rozumieniu tego przepisu. W okolicznościach

takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym na prawo pobytu F. Pehlivan w przyjmującym państwie członkowskim w żadnym razie nie miało zatem wpływu małżeństwo, które zawarła ona przed upływem trzyletniego okresu przewidzianego w tiret pierwszym tego przepisu, ponieważ w niniejszym przypadku małżeństwo to nie kładzie kresu rzeczywistemu wspólnemu zamieszkiwaniu zainteresowanej z tym pracownikiem tureckim, za sprawą którego uzyskał on zgodę na wjazd na terytorium tego państwa członkowskiego w ramach łączenia rodzin.

- 62 Wykładnia ta jest ponadto spójna z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, zgodnie z którym członek rodziny pracownika tureckiego, który spełnia warunki określone w art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80, może utracić prawa przyznawane mu przez ten przepis tylko w dwóch przypadkach, mianowicie gdy obecność imigranta tureckiego na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, z uwagi na jego osobiste zachowanie, stwarza rzeczywiste i dostatecznie poważne zagrożenie porządku, bezpieczeństwa lub zdrowia publicznego w rozumieniu art. 14 ust. 1 tej decyzji, albo gdy opuścił on terytorium tego państwa na znaczny okres i bez uzasadnionych powodów (zob. w szczególności ww. wyrok w sprawie Bozkurt, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 63 Z tego wynika w szczególności, że jak orzekł już Trybunał i wbrew temu, co przewiduje uregulowanie sporne w postępowaniu przed sądem krajowym, okoliczność, iż w spornym okresie zainteresowany jest pełnoletni, nie ma żadnego wpływu na jego prawa, które nabył na podstawie art. 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 (zob. podobnie w szczególności ww. wyrok w sprawie Ergat, pkt 26, 27; a także wyrok z dnia 16 lutego 2006 r. w sprawie C-502/04 Torun, Zb.Orz. s. I-1563, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 64 Z całokształtu rozważań należy wywieść wniosek, iż w okolicznościach takich jak w postępowaniu przed sądem krajowym, małżeństwo zawarte przez członka rodziny tureckiego pracownika migrującego przed upływem trzyletniego terminu, przewidzianego w art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80, jest pozbawione jakiegokolwiek znaczenia w kontekście zachowania prawa pobytu przez osobę

uprawnioną w zakresie, w jakim podczas całego tego okresu osoba ta rzeczywiście zamieszkuje pod wspólnym dachem z tym pracownikiem. Wymienione państwo członkowskie nie było zatem uprawnione do zakwestionowania w niniejszym przypadku prawa pobytu, które skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym wywodzi z prawa Unii, a na sądach krajowych spoczywa obowiązek jego stosowania w całości oraz ochrony praw, które prawo to przyznaje bezpośrednio jednostkom, odstępując od zastosowania wszelkich ewentualnie niezgodnych z nim przepisów tego państwa (zob. ww. wyroki: w sprawie Eyüp, pkt 42; w sprawie Kurz, pkt 69).

65 Należy wreszcie sprecyzować, że wykładnia przedstawiona w poprzednim punkcie nie jest niezgodna z wymogami określonymi w art. 59 protokołu dodatkowego podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. Ze względów analogicznych do tych przedstawionych przez Trybunał w pkt 62–67 ww. wyroku z dnia 18 lipca 2007 r. w sprawie C-325/05 Derin, Zb.Orz. s. I-6495, w pkt 21 wyroku z dnia 4 października 2007 r. w sprawie C-349/06 Polat, Zb.Orz. s. I-8167, a także w pkt 45 ww. wyroku w sprawie Bozkurt, sytuacja członka rodziny tureckiego pracownika migrującego nie może być w użyteczny sposób porównywana z sytuacją członka rodziny obywatela państwa członkowskiego, biorąc pod uwagę istotne różnice między sytuacjami prawnymi każdego z nich (zob. podobnie również wyrok z dnia 21 stycznia 2010 r. w sprawie C-462/08 Bekleyen, Zb.Orz. s. I-563, pkt 35–38, 43).

66 A zatem, biorąc pod uwagę wszystkie powyższe rozważania, na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 należy interpretować w ten sposób, że:

- przepis ten stoi na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym członek rodziny, któremu zezwolono na dołączenie do tureckiego pracownika migrującego należącego już do legalnego rynku zatrudnienia tego państwa, traci przewidziane przez ten sam przepis uprawnienia związane z łączeniem rodzin z tego tylko powodu, że będąc pełnoletnim zawarł związek małżeński, nawet jeśli w dalszym ciągu zamieszkuje z tymże pracownikiem tureckim podczas trzech pierwszych lat swojego pobytu w przyjmującym państwie członkowskim;

— obywatel turecki, który tak jak skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym jest objęty zakresem zastosowania tego przepisu, może skutecznie dochodzić prawa pobytu w przyjmującym państwie członkowskim na tej podstawie, mimo iż zawarł on związek małżeński przed upływem trzyletniego terminu, przewidzianego w jego akapicie pierwszym tiret pierwsze, jeżeli przez cały ten okres rzeczywiście zamieszkiwał pod tym samym dachem z tureckim pracownikiem migrującym, za sprawą którego uzyskał on zgodę na wjazd na terytorium tego państwa członkowskiego w ramach łączenia rodzin.

⁶⁷ W świetle odpowiedzi udzielonej na pytanie pierwsze nie ma potrzeby rozpatrywać innych pytań przedłożonych przez sąd krajowy.

W przedmiocie kosztów

⁶⁸ Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 7 akapit pierwszy tiret pierwsze decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia przyjętej przez Radę Stowarzyszenia, utworzoną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, należy interpretować w ten sposób, że:

— **przepis ten stoi na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym członek rodziny, któremu zezwolono na dołączenie do**

tureckiego pracownika migrującego należącego już do legalnego rynku zatrudnienia tego państwa, traci przewidziane przez ten sam przepis uprawnienia związane z łączeniem rodzin z tego tylko powodu, że będąc pełnoletnim zawarł związek małżeński, nawet jeśli w dalszym ciągu zamieszkuje z tymże pracownikiem tureckim podczas trzech pierwszych lat swojego pobytu w przyjmującym państwie członkowskim,

- obywatel turecki, który tak jak skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym jest objęty zakresem zastosowania tego przepisu, może skutecznie dochodzić prawa pobytu w przyjmującym państwie członkowskim na tej podstawie, mimo iż zawarł on związek małżeński przed upływem trzyletniego terminu, przewidzianego w jego akapicie pierwszym tiret pierwsze, jeżeli przez cały ten okres rzeczywiście zamieszkiwał pod tym samym dachem z tureckim pracownikiem migrującym, za sprawą którego uzyskał on zgodę na wjazd na terytorium tego państwa członkowskiego w ramach łączenia rodzin.

Podpisy